

2/2020

SMOLENICKÝ POSOL

FARSKÝ ČASOPIS
XX. jubilejný ročník
7. 6. 2020 na slávnosť
Najsvätejšej Trojice

✿ ZOBOR ZDRAVÍ ZÁRUBY 7
stála rubrika
Mons. Miloslava Mrvu

✿ DVADSAŤ ROKOV KŇAZSTVA
rozhovor s kňazom
Jurajom Vittekom

✿ DESAŤ ROKOV PRI OLTÁRI
rozhovor s kňazom
Michalom Kollárom

Slávnosť Nanebovstúpenia Pána slávená na Kalvárii v čase karanténnych opatrení
foto iš

Kristovo kňazstvo – Kristov kňaz

VLADIMÍR KIŠ

Milí priatelia, slovo „kňaz“ sa v tomto čísle Smolenického posla určite bude niekoľkokrát opakovať, preto by som ho rád neoddeliteľne spojil s Ježišom Kristom. On je naplnením Zákona a Prorokov a nielen nastupuje do dlhej línie starozákonných kňazov, ale je jediným veľkňazom novej a večnej zmluvy, ktorú uzatvára v najdokonalejšej obeti – v obetovaní vlastného života. Starozákonní kňazi vstupovali s krvou obetných zvierat do svätostánku a chrámu, Kristus vstúpil raz navždy s vlastnou krvou do svätej neba (por. Hebr 9, 12), kde sedí po pravici Otca. Je to čosi jedinečné a neopakovateľné...

Ježiš však myslel na všetkých svojich učeníkov až do konca čias, keď pred svojou smrťou zanechal príklad a poslanie niečoho opakovateľného, čo dáva do priameho súvisu so svojou veľkonočnou obetou. Je ním chlieb a víno, ktoré môže Cirkev znovu a znova

brať do rúk so slovami vzdávania vďaky, aby sa stali Ježišovým telom a krvou. Niekoľkých mužov z množstva svojich učeníkov zároveň poveril, aby to konali na jeho pamiatku. Z toho poslania spojeného s poslaním ohlasovať Kristovo evanjelium sa podstatne rodí služba, ktorú my nazývame „kňazstvo“, majúci na mysli nie starozákonné, ale Kristovo kňazstvo

Existuje množstvo názorov medzi ľuďmi, kto je kňaz, aký by mal byť, čo by mal robiť. Skúsme sa započúvať do slov, ktoré vyjadrujú vieru Cirkvi, v jednej jej modlitbe k nebeskému Otcovi: „... Kristus nielen povýšil tvoj vykúpený ľud na kráľovské kňazstvo, ale s láskou brata povoláva si z neho učeníkov a vkladáním rúk im dáva účasť na svojej kňazskej službe. V jeho mene obnovujú obetu nášho vykúpenia, a rodine veriacich pripravujú veľkonočnú hostinu. S opravdivou láskou slúžia tvojmu ľudu, živia ho

tvojím slovom a posväcujú sviatosťami. Zsvätiac svoj život tebe a spásu svojich bratov, majú sa pripodobňovať Ježišovi Kristovi a tebe stále do svedčovať vernosť a lásku.“ Toto sú slová z eucharistickej modlitby Omše svätienia olejov na Zelený štvrtok, ktoré sú akoby zhrnutím obnovenia sľubov, ktoré kňazi v tento deň konajú pred biskupom a Božím ľudom.

Chcel by som napokon úprimne popriať našim jubilujúcim rodákovi a spolubratovi v kňazstve, Jurajovi a Michalovi, aby v nich Božie dary prinášali čoraz väčšiu úrodu pre vlastné dobro aj pre dobro ľudí, ku ktorým sú poslaní. A našej farnosti vyprosujeme ďalšie duchovné povolania, ktoré sa rodia z Božieho pozvania v prostredí rodinného života a sú podporované modlitbou spoločenstva.

„Dal som vám príklad...“ a „som s vami po všetky dni až do skončenia sveta“, hovorí Pán svojim učeníkom.

EDITORIÁL

Máme za sebou jedinečné obdobie, ktoré nám možno čosi vzalo, ale určite aj dalo. Zatvorené kostoly, opatrnosť na každom kroku a chodenie s rúškom obrátili našu pozornosť na veci pod povrchom.

Počas karantény sme sa pokúsili byť s vami, našimi čitateľmi a prispievateľmi, v kontakte prostredníctvom webovej stránky.

Toto číslo pôvodne plánované na nedeľu Dobrého pastiera sa priblížilo až k slávnosti Najsvätejšej Trojice, ale tematicky je zamerané na kňazov. Aj preto, že máme dve dôležité jubileá našich rodákov.

Potrebujeme kňazov a kňazi potrebujú naše modlitby. Aj tieto stránky sú pozvaním modliť sa za kňazov, uvedmovať si ich prínos a dôležitosť.

Pokúsili sme sa Smolenického posla upraviť aj na povrchu, ale hlavne budeme radi, ak vám prinesie úžitok jeho obsah.

redakčná rada

SMOLENICKÝ POSOL

Farský časopis Smolenický posol

vydáva Rímskokatolícky farský úrad v Smoleniciach.

Redakčná rada:

Emília Bihariová (in memoriam),

Miroslava Gregušová,

Marianna Hudcovičová,

Darina Jajcayová,

Ján Jakubec,

Ivana Janáčková,

Vladimír Kiš,

Júlia Rakovská,

Ivana Štibraná.

Cenzor:

Vladimír Kiš.

S cirkevným schválením
Arcibiskupského úradu v Trnave
10. decembra 2013, č. 8976/13.
NIHIL OBSTAT.

Keď sme zverejnili výzvu „Zostaň doma a piš“, netušili sme, koľko bude trvať, kým sa opäť otvoria kostoly a budeme môcť prísť osobne na svätú omšu. Túto formu sme zvolili, aby sme zostali v kontakte prostredníctvom písaného slova a tiež, aby sme v tomto čase vytvorili niečo, čím si spríjemníme karanténu.

Pôvodne ohlásené dva týždne sa predlžovali a dosiahli bezmála dva mesiace. No i tak sme mohli takmer každý deň prinášať nový článok. Úctyhodných 40 príspevkov by bolo už veľa na vydanie

IVANA ŠTIBRANÁ

farských novín. Zostávajú však uverejnené na webovej stránke. Každý jeden príspevok nás potešil. Pestrosť a originalita tém, ktoré sa týkali karantény, striedali témy iných zaujímavých stránok života. Potešilo nás aj zapojenie sa niektorých našich bývalých kňazov.

Mimoriadne poďakovanie patrí nášmu pravidelnému prispievateľovi Mons. Miloslavovi Mrvovi. Hoci on sám bol v prísnej karanténe, zostal verný bývalým farníkom a našiel spôsob, ako vykonávať svoju pastiersku službu aj na diaľku a v sťažených podmienkach.

A keď budeme na kranténu už len spomínať, pripomenú nám ju aj príspevky, ktoré sme spoločne vytvorili. Ďakujeme všetkým, ktorí písali, ale aj tým, ktorí čítali. Pretože len spolu to dáva zmysel a poukazuje na pestrosť darov, ktoré nám Pán Boh dal!

Čo prináša život

MIROSLAVA GREGUŠOVÁ

Zdá sa, že v tejto zvláštnej dobe sme sa aspoň niektorí z nás stretli sami so sebou. Každý s niečím bojoval, niekto s prácou, školou, niekto s nudou, so samotou alebo s tým, že nemal kúsok súkromia. Mnohí so strachom, s chorobou. Tí šťastnejší sa konečne vyspali, upratali špajzu, vymaľovali kúpeľňu. Každý robil čo vedel, čo mohol, čo sa dalo. Týchto a podobných slov sme v poslednej dobe počuli dosť. Ale všetko zlé prináša aj niečo dobré. A nedá mi nespomenúť jeden príbeh. Jedna moja známa pracovala dlho ako upratovačka. Keď sa začala karanténa a mnohí museli zostať doma, ona musela zostať v práci. Veľmi ju hnevalo, že musí pracovať a veľa ľudí je doma. Nevedela sa s tým zmieriť a dlho s tým bojovala. Prečo ona nemôže byť doma? Život má nanič a ešte ani toto jej nie je dopriate. Cez to všetko sa však každý deň modlila ruženec na internete s kapucínmi za odvrátenie koronavírusu. Pracovala a v práci nepoľavovala. Postupne, ako každý deň prichádzala do práce, tí, čo tam zostali, ju každé ráno začali srdečne vítať. „Jéj, vy nám tu tak krásne upratujete, všetko to tak vyvoniate, to je dobre, že ste tu. Cítíme sa bezpečnejšie, keď vieme, že to tu tak dezinfikujete.“ Tieto obyčajné, ale čarovné slová zmenili hnev na radosť. Zrazu zistila, že je potrebná a ešte k tomu v prvej línii! Potom aj ľutovala, že sa na začiatku tak k tomu postavila, ale Bohu je našťastie všetko ľudské blízke. Všetci sa s niečím stretávame, čo nás trápi, bolí, sužuje a nemusí to byť len v čase koronavírusu. Pán má však vždy pre nás cestu už dávno pripravenú a každého jedného z nás potrebuje. Aj keď niekedy ešte nevieme, na čo! V tejto situácii sme zistili, že všetky zamestnania sú dôležité a treba si vážiť každú prácu, ktorú ľudia robia zodpovedne. Tak nech nám Duch Svätý stále osvecuje rozum a myseľ, aby sme nezabúdali, že Pán sa o nás stará a treba si vážiť každú prácu nielen v čase vyčíňania vírusov.

pixabay

Zobor zdraví Záruby 7

MILOSLAV MRVA

Úvodom veľa hrejivých pozdravov všetkým čitateľom Smolenického Posla želám v mesiaci lásky, v deň našich mamičiek, a tiež v mesiaci, v ktorom sa akosi viac obraciame na najväčšiu Matku zo všetkých žien planéty – Kráľovnú mája.

Mínule som prejavil smútok nad tými mojimi bývalými farníkmi, ktorí odišli k protestantom v nádeji, že sa vrátia a nájdu pravdu v tom, že Kristus založil len jednu Cirkev. Pravoslávni a protestanti sa len oddelili.

Ešte väčší smútok cítim nad mojimi bývalými farníkmi, ktorí sa už prestali modliť, chodiť do kostola a stali sa ateistami, ľudovo povedané – „bezbožníkmi“.

Panna Mária pri jednom zo svojich zjavení hovorí, že najväčšou pohromou ľudstva je ateizmus. Matka posla svojho syna do kostola a on povie, že nejde, že ani druhí nechodia a veda to už vyvrátila... Ale aká veda?! Veď väčšina vedcov je veriacich! A ktože vytvoril tú nádhernú prírodu, majestátny vesmír, ak nie vysoká inteligencia?! Máme veľa dôkazov jestvovania Boha – 5 dôkazov Aristotela a sv. Tomáša Akvinského; 35 dôkazov rumunského kňaza; Higgsov bozón; kvantovú teóriu; kód života; konštrukciu živej bunky atď., atď.

Len si predstavme ľudské telo – sieťnica má milióny antén, očný nerv má milióny nervových vlákien a toto všetko je majstrovsky pospájané s mozgom! To sa vytvorilo náhodou??? Pôsobením nejakých slepých síl? Stačí sa pozrieť na hodinky – čo by sme si pomysleli, keby niekto povedal, že sa vytvorili samé od seba...? A čo si máme pomyslieť nad tými, ktorí argumentujú náhodou, evolúciou...?

A čo nám vtĺkali do hlavy, že pochádzame z opice a z vývoja, pýtame sa: „A kto stvoril tú opicu?“ „Kto riadil ten vývoj?“

**„Blázon si v srdci hovorí: Boha niet!“
(Ž 53, 1)**

Počúvame poznámky, že nech sa nám Pán Boh ukáže, keď je! My vieme, že Boh je tu, a môžeme ho poznať zo stvorených vecí.

Boh sa nám zjavil v Ježišovi Kristovi, ktorého narodeniny, teda Vianoce, a zmŕtvychvstanie spolu slávime. A Kristus povedal Filipovi:

„Kto mňa vidí, vidí Otca!“ (Jn 14, 9)

Takže Boh sa zjavil! Práve Fleming (nositeľ Nobelovej ceny, objaviteľ penicilínu) hovorí, že zmŕtvychvstanie Krista patrí k najviac potvrdeným udalostiam! Boh v priebehu stáročí, aby potvrdil svoju existenciu, vytvoril stovky, ba tisíce zázrakov, ktoré ľudská veda nevie vysvetliť!

Jeden skeptik hovoril kňazovi, že mu dá 100 eur, ak mu povie, kde je Boh?!

Kňaz mu na to odpovedal:

„Ja vám dám 200 eur, keď mi poviete, kde Boh nie je!“

Niektorých vyrušujú biblické príbehy, že sú to akési rozprávky a podobne. Lenže nezabúdajme, že Biblia nie je vedecká kniha! Ale náboženská! Ľudia pred tisícami rokov nepoznali súčasnú vedu, a tak opisovali poznatky podľa vtedajšej doby. Zem si predstavovali ako rovnú dosku; nebeské telesá ako oblúk s mnohými „prilepenými“ hviezdami a tak podobne... Ale podstata je, že Boh je pôvodcom všetkého! Stvoril človeka, muža a ženu.

„A stvoril Boh človeka na svoj obraz, na Boží obraz ho stvoril, muža a ženu ich stvoril. Boh ich požehnal a povedal im: „Plodte a množte sa a naplňte zem!“ (Gn 1, 27-28)

Teda nie muža a ženu alebo ženu a ženu! Aj to Adamovo rebro, z ktorého bola vytvorená žena, je obraz – že srdce je blízko rebra a muž takto dostal ženu ako sprievodkyňu životom, ako milujúcu bytosť... Tak isto je to so stvorením sveta aj s inými – písané obrazne... Ale my máme v týchto obrazoch hľadať náboženskú pravdu!

Nikto sa – ako hovorí sv. Pavol – nemôže vyhovárať, že nepoznal Boha!

„Lebo v ňom žijeme, hýbeme sa a sme.“ (Sk 17, 28)

Nám sa to zdá všetko jasné! Prečo teda niektorí nechcú veriť? Sv. Augustín povedal:

„Neverí len ten, komu sa nechce veriť!“

A my vieme, že to spôsobuje blok, prekážka a rôzne ľudské neresti – hriech, pýcha, zloba, chamtivosť, nemravnosť atď. Ale toto všetko máme ovládať! Pascal povedal:

„Odstráň svoju náruživosť a budeš veriaci!“

A tak môžeme povedať, že na otázku: „Prečo chodíš do kostola?“ Odpovíme, že podľa Biblie nechcem byť bláznom, nechcem poprieť svoj rozum, životné a večné šťastie. Preto sa modlím, lebo viem, že sa budem Bohu zodpovedať za svoj život!

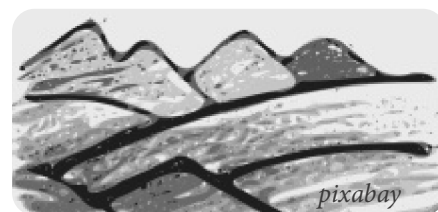
Ja si želám a za to sa modlím, aby sme šťastne skončili svoj život a stretli sa – všetci! Opakujem – všetci! – u Boha, vo večnom šťastí!

Končím obligátnou vetou...

DO VIDENIA V NEBI!

A ešte malý dodatok:

Záruby volajú... je tam zdravo a krásne! Oj, čo by som za to dal, keby som tam ešte mohol vyjsť! Ale už mi len zostáva ísť tam hore iba prstom na mape... ☺ ☺ ☺

Dvadsať rokov kňazstva

Oba nasledujúce rozhovory mali byť uverejnené v ďalšom čísle Smolenického posla, ktoré malo byť distribuované na 4. veľkonočnú nedeľu – nedeľu Dobrého pastiera. V dôsledku udalostí, ktoré postihli nielen Slovensko, ale celý svet, sme oba rozhovory nemohli urobiť osobne a prinášame vám ich teraz.

**S OTCOM JURAJOM VITTEKOM
SA ZHOVÁRALA DÁRIA JAJCAYOVÁ**

• *Otec Juraj, ty momentálne pôsobíš ako správca Farnosti Svätej rodiny v Bratislave-Petržalke. Začnime ale od začiatku. Aká bola tvoja cesta ku kňazstvu?*

To by bolo na román. Ale zjednodušene sa začala mojou prípravou na prvé sväté prijímanie, keď som mal 15 rokov. Pôvodne som si len chcel „spraviť prijímanie“, keby som sa náhodou raz ženil v kostole. V tom čase som síce prehodnocoval svoj svetonázor neveriaceho, ale až v období prípravy na prijatie sviatostí (bol som iba pokrstený), som v Malých Karpatoch zažil duchovnú konverziu. Trávil som tam v podstate celé leto, celé dni, v modlitbe, čítaní, štúdiu. Duchovné vedenie otca Miloslava Mrvu a spoločenstvo mládeže v smolenickej farnosti mi poskytli zázemie, kde mohlo vzklíčiť aj moje povolanie ku kňazstvu.

• *Študoval si aj v Ríme. Ako si spomínaš na tieto študentské časy vo Večnom meste? Okrem toho si v Ríme pôsobil v rokoch 2008 až 2011 aj ako správca Slovenskej katolíckej misie. Ako si spomínaš na tieto roky?*

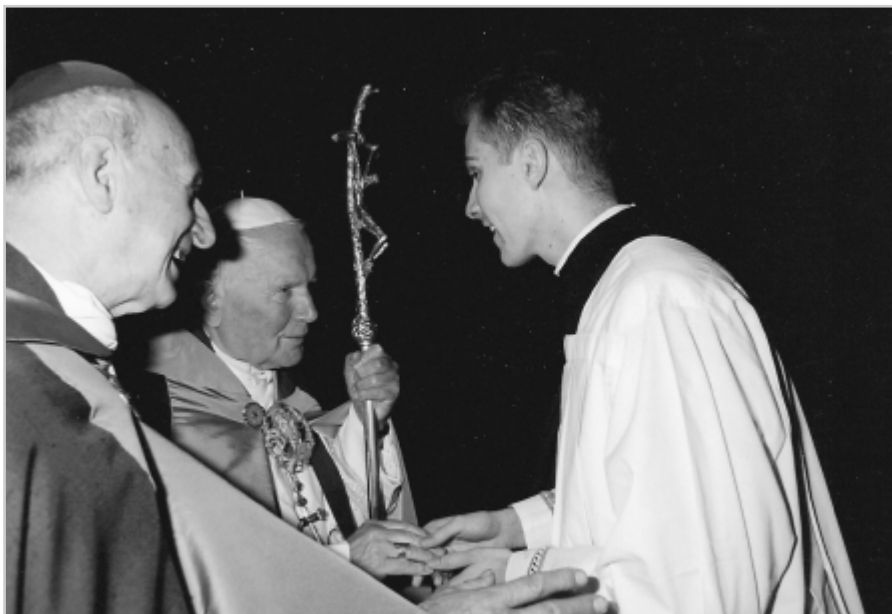
Nuž, osem rokov mladosti strávených v Ríme ma poznačilo na celý život. Nielen kultúrne, jazykovo, ale aj duchovne. Tam sa formovala moja štruktúra mysle, môj duchovný svet. Bol som v medzinárodnom seminári Jána Pavla II. v srdci Ríma, študoval som na Pápežskej univerzite Svätého kríža, dýchal som katolicitu Cirkvi, ducha Ríma. Moje prvé rímske obdobie som prežíval zväčša ako seminarista a rok ako novokňaz (1996–2001). Objavil som „teológiu svätých“ cez môjho duchovného otca a spovedníka o. François-Marie Léthela OCD. Tá vdýchla novú čerstvosť do môjho prežívania viery a do môjho kňazského povolania. Rok som ako novokňaz žil v Slovenskom kolégiu svätého Cyrila a Metoda.

• *V Ríme si pôsobil pri pápežovi sv. Jánovi Pavlovi II. 18. mája by sme si pripomenuli jeho 100. výročie narodenia a 2. apríla sme si pripomenuli 15. výročie jeho odchodu do domu nebeského Otca. Ako si ty našho spomínaš? Ako ťa ovplyvnil?*

18. máj je aj dátum môjho krstu a na moje 30. narodeniny bol sv. Ján Pavol II. pochovaný. Ale nielen tieto dátumy ma s ním spájali. Moje povolanie hlboko inšpirovalo moje prvé stretnutie s ním v roku 1991 v Czestochowej na svetovom stretnutí mládeže, kde vzniklo viac duchovných povolaní, boli sme 17 z našej farnosti. Moje prvé rímske obdobie bolo za jeho pontifikátu, chodievali sme mu ministrovat'. Pamätám si, ako sme spolu s vdp. Stanislavom Michalíkom spievali napríklad počas konzistória kardinálov za prítomnosti Jána Pavla II. Neskôr ako diakon som mu niekoľkokrát asistoval a spieval evanjelium pri jeho svätých omšiach. Viackrát som sa s ním osobne pozdravil po liturgii. Bol som aj na jeho pohrebe. V predvečer pohrebu som mal milosť koncelebrovať v bazilike svätého Petra svätú omšu spolu s mojím duchovným otcom F.-M.

Léthelom. A teraz pôsobím vo farnosti, kde sa uskutočnila jeho posledná historická návšteva a beatifikácia sestry Zdenky Schellingovej a biskupa Vasiľa Hopka. Môj život, život celej našej generácie, je poznačený jeho vplyvom. Samozrejme jeho duchovný a intelektuálny vplyv tu neviem v pár riadkoch opísať. Spomeniem len mariánsku spiritualitu svätého Grigniona z Montfortu, ktorú zhrnul vo svojom Totus tuus. Bol to on, čo vyhlásil svätú Teréziu z Lisieux za učiteľku Cirkvi, ďalší najväčší zdroj mojej duchovnosti. Bol som prítomný na tej slávnosti a mám ju stále hlboko v srdci. Ale mohol by som sa rozpísať na dlhé stránky, keby som chcel vyjadriť vplyv sv. Jána Pavla II. na našu generáciu i na mňa osobne.

• *Veľmi dobre si pamätáme naše stretná na starej fare za pôsobenia vdp. Miloslava Mrvu. Počas štúdií v Ríme si žil ako hosť v materskej Kongregácii Oratória sv. Filipa Neriho. Myslím, že obidve tieto skutočnosti mali vplyv na oficiálne začatie projektu založenia Kongregácie Oratória sv. Filipa Neriho aj na Slovensku. Ty pôsobíš v tejto komunite od začiatku. Môžeš nám, prosím, trochu*

priblížiť históriu a poslanie tejto komunity? A čo to znamená pre teba ako kňaza takejto komunity?

Som presvedčený, že otec Miloslav Mrva mal ducha svätého Filipa Nériho, ale prišiel som na to až neskôr. Naša univerzitná knižnica, kde som trávil stovky hodín, sa nachádzala v priestoroch, kde svätý Filip Néri žil vyše 30 rokov. Ale spoznal som ho až v roku 2001. Jeho hrob sa nachádza niekoľko stoviek metrov od miest, kde som žil štyri roky. Čím viac som ho spoznával, tým viac som vedel, že v jeho duchu a srdci nachádzam samého seba, svoju identitu. Ale až počas môjho druhého rímskeho obdobia vo mne dozrelo toto povolanie. Dokonca Božia Prozreteľnosť mi umožnila, aby som preniesol sídlo Slovenskej katolíckej misie v Ríme do kostola san Girolamo della Carità, kde svätý Filip začal svoje kňazské pôsobenie a ktorý je kolískou jeho Oratória. Slovenská misia tam pôsobí dodnes. V tom čase som žil ako hosť v materskom Oratóriu pri kostole Chiesa Nuova, kde je svätý Filip pochovaný. V roku 2010 som požiadal otca arcibiskupa Zvolenského o započatie projektu založenia Kongregácie Oratória svätého Filipa Nériho na Slovensku. Pridali sa ku mne otec Andrej Šottník a Zdenko Sitka. V Ríme bol tento projekt oficiálne započatý 24. 10. 2010. Tak vznikla formačná komunita, do ktorej prišli i z ktorej odišli viacerí kňazi i seminaristi. Založiť Oratórium nie je jednoduchá

vec. Je to celkom špecifický spôsob života a povolania. Nateraz sa projektu veľmi nedarí, ale nevzdávam sa a dúfam, že nájdem kňazov, s ktorými budeme vedieť spoločne žiť toto povolanie. Oratórium je však určitým špecifickým apoštolátom medzi laikmi a tento apoštolát sa snažím podľa svojich schopností uskutočňovať. Tzv. svetské Oratórium funguje a už cezeň prešli desiatky mladých ľudí. A tento apoštolát má mnoho tvárí.

• **Máš licenciát aj doktorát z filozofie, pod vedením karmelitána o. François-Marie Léthela OCD si objavil tzv. „teológiu svätých“ ako metódu tvojho filozofického i teologického výskumu, pastoračného i duchovného pôsobenia... Čo ty a „svätí“?**

Ako som už naznačil „teológia svätých“ je akoby optika, cez ktorú sa pozerám na Cirkev, na Krista, na Boha, na vieru, na svet, na teológiu, na život. Je čarovný svet, ktorý ma inšpiroval už v mojej príprave na prvé sväté prijímanie a pri mojej konverzii. Svätí ukazujú najlepšiu verziu nášho človečenstva, v rozmanitosti pováh, povolaní, kultúr. Svätosť je naše spoločné povolanie, je to naša najlepšia realizácia, je to účasť na Božom živote. Svätí mi vždy ukazovali cestu uprostred protirečení a zmätkov, ktorým Cirkev v tomto našom zmätanom čase čelí. Svätí mi ukazujú rovnováhu uprostred všetkých úletov, do ktorých majú katolíci tendenciu upadať. Je to „čerstvý závan“ Evanjelia.

• **Vidíme ťa v TV LUX v rôznych reláciách, pôsobíš ako člen presbyter-skej rady a zboru konzultorov Bratislavskej arcidiecézy, vyučuješ, prekladáš... máš vôbec nejaký voľný čas? Teda čas pre seba a svoje záujmy? Ako relaxuješ?**

Nuž je to boj. Musím veľmi zápasiť o to, aby som si aspoň trochu šetril moje zdravie. Od malička som mal chatrné zdravie. Ale aj to mi pomáha byť nohami na zemi a učiť ma to denne pokore a vedomiu mojej obmedzenosti a slabosti. Ale môj relax bol vždy príroda a hory (neraz odbehnem aspoň do Malých Karpát, do Dolomitov, ale aj do blízkeho Rakúska, kde mi najmä oblasť Bergu veľmi pripomína rodné Smolenice s vinohradmi na úpätí Malých Karpát). A zostali mi moje športové vášne: lyžovanie a bicykel. A samozrejme hudba, moja gitara, sem-tam ešte aj tanec (najmä írsky step).

• **Srdečne ďakujeme za tvoje odpovede. A na záver, čo by si odkázal krajanom, Smoleničanom?**

Na Smolenice s láskou spomínam a rád sa tam vraciam. Je to rodné hniezdo môjho detstva, môj „shire“ (môj „kraj“), aby som použil obraz z románov J. R. R. Tolkiena. Ďakujem vám za všetko, čo ste pre mňa urobili, na čo môžem s vďakou a láskou spomínať. A väzte si, že môžete žiť a nechať rásť svoje deti na tomto čarovnom mieste. A neprestávajte žiť Božiu prítomnosť v Kristovi a v jeho Cirkvi. Smolenická farnosť nech je domovom a útočiskom pre vás počas života, kým všetci nedosiahneme večný domov v nebi. Tak vždy končil svoje príhovory pán farár Miloslav Mrva: Dovidenia v nebi! A beda tomu, kto sa nedostaví! ☺

(foto archív jv)

Desať rokov pri oltári

Od posledných primícií v Smoleniciach ulynul už nejaký ten rok a náš najmladší kňaz tento rok oslavuje okrúhle výročie svojej vysviacky. Náš rozhovor bol aj o tom, čo medzi časom prežil, aké skúsenosti získal a kde v súčasnosti pôsobí.

**S OTCOM MICHALOM KOLLÁROM
SA ZHOVÁRALA DÁRIA JAJCAYOVÁ**

• *Pozdravujem, otec Michal, keďže v tomto roku si pripomínaš 10. výročie svojej kňazskej vysviacky, dovoľ, aby som ťa v mene čitateľov Smolenického posla pozdravila a položila ti niekoľko otázok. Momentálne pôsobíš ako farský administrátor vo farnosti Horná Streda s filiálkou Brunovce. Odkedy si v Hornej Strede? Ako sa ti tam páči, akí sú ľudia? Pomáhajú, spolupracujú? Čím ako farnosť momentálne žijete – opravujete resp. rekonštruujete niečo?*

V Hornej Strede som od 1. 2. 2019. Bol to nečakaný preklad, nakoľko predchádzajúci pán farár odchádzal do dôchodku, tak som sa z mestskej farnosti z ničoho nič ocitol na dedine. Čo ma aj potešilo. Ľudia sú všade rovnakí. Je to len otázka času ako si na seba zvykneme.

Musím povedať, že farníci v Hornej Strede sú mimoriadne aktívni. Najviac ma farníci prekvapili, keď sa na výročie posviacky kostola (mimochoďom minulý rok sme oslavovali 95. výročie) obliekli do hornostredského kroja a urobili tým peknú slávnosť.

Momentálne farnosť žije koronavírusom. Musíme sa prispôbovať hygienickým opatreniam. Dezinfikujeme lavice a dvere na kostole po každej svätej omši. Po uvoľnení niektorých hygienických opatrení sme mali v nedeľu svätú omšu vo farskej záhrade. Tu tiež musím vyzdvihnúť angažovanosť a ochotu veriacich pomôcť pri príprave.

Chystáme sa opraviť strechu na farskom kostole. Minulý rok pri silných vetroch spadli dve škridly zo strechy, tak som sa rozhodol, čo najskôr opraviť strechu.

• *Aká bola tvoja cesta až sem? Čo bolo takým impulzom, že si stal kňazom? Zaspomínaj si trošku na svoju kňazskú cestu – kde všade si pôsobil? Kto alebo čo ovplyvnilo tvoje rozhodnutie stať sa kňazom?*

Toto sú osobné otázky, na ktoré sa ťažko hľadá odpoveď. Neviem, či sa dá u mňa nejako hovoriť o ceste ku kňazstvu. Pôvodne som mal túžbu založiť si rodinu a k tomu smerovali moje myšlienky. Vôbec som nepredpokladal, že sa raz stanem kňazom, ani som nemal podľa môjho názoru predpoklady.

Skôr prišla iniciatíva od Boha. Myslím, že dosť to vystihuje jeden citát od proroka Jeremiáša: „Zvážal si ma, Pane, a nechal som sa zviest““. A to bolo tým impulzom, prečo sa stať kňazom. Istý vnútorný podnet, či túžba. Nechcem hovoriť o vnútornom hlase. Môže to zaváňať schizofréniou. Tento vnútorný Boží podnet sa ozval v čase, keď som pracoval ako ošetrovateľ v DSS Rosa v Bratislave a mohol som mať asi 22 rokov. A možno tento zážitok ovplyvnil moje rozhodnutie vstúpiť do kňazského seminára.

Mojím prvým kaplánskym miestom bola Dunajská Streda. Hovorí sa, že začiatky bývajú ťažké a to môžem potvrdiť. Keď som bol ešte v seminári, tak som mal takú chvíľkovú túžbu ísť na misie. V Dunajskej Strede sa mi to splnilo. Iný kraj, iná reč, iná kultúra. Ale po dvoch rokoch pôsobenia sa mi ťažko odchádzalo. Potom som bol preložený do Šale, kde som strávil rok

kaplánskeho pôsobenia. Odtiaľ som išiel do Piešťan do farnosti sv. Cyrila a Metoda. Tu som strávil tri roky, ktoré boli pre mňa dobrou školou. Po Piešťanoch som dva roky pôsobil v Hlohovci, odkiaľ som si odniesol veľmi dobré zážitky. A mojím posledným kaplánskym miestom boli opäť Piešťany, ale iná farnosť, sv. Štefana. Tu som bol krátko (len pol roka), ale zato intenzívne.

• *Máš rodičov, sestru... Ako prijali tvoje rozhodnutie stať sa kňazom? A rád sa vraciaš do Smoleníc? Alebo chcel by si aj častejšie, ale nestíhaš?*

Tak mojej rodine som asi svojím rozhodnutím pripravil šok. Ale myslím, že to prijali. Určite, že sa rád vraciam do Smoleníc. Aj keď už len tak sporadicky. Väčšinou ide o rodinné stretnutia, kedy zavítam domov.

• *Ja osobne si spomínam na prvú skupinu birmovancov, ktorú som viedla ako animátorka. Bolo vás päť – okrem teba aj Ema, Kristína, Lukáš a Filip... oj, to boli debaty! Potom som mala ešte dve skupiny, ale s Vami sa to nedalo porovnať! Mali ste záujem, pýtali ste sa, hľadali ste odpovede na otázky, ktoré mladých ľudí trápia ty ako kňaz už máš tiež za sebou stretnutia s mladými – venoval si sa im ako kaplán resp. teraz ako*

farár, vyučujes náboženstvo... Ako ty vnímaš mladých, čo by si im povedal? Tým hľadajúcim, rebelujúcim tínedžerom?

Práca s mládežou je dnes naozaj náročná. Niekedy sám neviem, čo im mám povedať. Zdá sa mi, že oni vedia o živote viac ako ja. Je však pravdou, že hľadajú. A to, čo hľadajú, je istota. Možno preto rebelujú, lebo si chcú overiť nás „dospelákov“, či sme hodnoverní. Súčasná mládež možno ani tak nepotrebuje slová, tých majú dosť. Skôr potrebujú reálne vzory, ktoré im ukážu autenticitu, istotu a nádej.

• Máš resp. stíhaš venovať sa nejakým koničkom, záľubám?

Teraz už mám trochu viac času venovať sa záľubám. Teraz je to mo-

mentálne farská záhrada. Tak sa snažím niečo si dopestovať pre osobnú potrebu. Chodievam sa bicyklovať a spoznám tak okolitý kraj.

• A čo by si na záver odkázal čitateľom Smolenického posla?

Neviem, či je to vhodné, resp. prijateľné odkázať nielen čitateľom Smolenického posla, aby sme si všetci zachovali zdravý rozum. (Už nechám na zváženie toto uverejniť.) A tiež nech nás všetkých sprevádza Božia milosť a ochrana Panny Márie v týchto náročných časoch. Častokrát prosím, aby nás Duch Svätý priviedol k správne mu pokánium, aby sme mohli naozaj byť naplnení Božou milosťou.

Vďaka za rozhovor!

(foto iš)

DOBRÝ PASTIER

JÚLIA RAKOVSKÁ

-
*Na pleciach kríž a srdce s cenou soli,
pred tebou ďalšia z ciest sa otvára.*

*Každá je iná, ako keby boli
prestreté z druhej strany oltára.*

-
*Niektoré cesty musíme prejsť sami,
deň s rokom pevne drží opraty.
Ťažko je zmazať stopy pod rukami,
láska sa láskou nie vždy odplatí.*

-
*Keď svet je čoraz bližšie k vlčej tlame
a slnko cez ňu hľadá z vitráže,
never tým očiam, viem, že občas klame.
To, čo je pravé, len Boh ukáže.*

-

Pravá láska nemá logiku sveta

PETER JANIGA

Logiku v našom svete má len konanie na základe rozumu, zmyslového poznania, skúseností, poznatkov, zákonov, tradícií. Logiku v očiach ľudí majú podpísané výhodné zmluvy, uzatvorený výhodný obchod, vynikajúca profesijná kariéra, dosiahnutý spoločenský úspech, získaný profit. Logiku podľa noriem má odmena po vykonanom dobrom skutku a trest po zlom skutku. Logiku pred svetom má, žiaľ, aj právo silnejšieho, odplata spôsobom „oko za oko“, či pomsta. Ľudskou logikou sa ale obhajujú aj starobince, sirotinice a väznice. No a na koniec, logicky sa často zdôvodňuje aj zabitie bezbranného, ešte nenarodeného alebo už nepotrebného a zbytočného človeka. Toto je logika tohto časného sveta.

Ale akú logiku potom môže mať nastaviť udierajúcemu aj druhé líce, odpustiť prosiacemu aj 77-krát, modliť sa za nepriateľov a dobre robiť tým, čo zlorečia, ba až obetovať život za priateľa? Alebo ísť za niekým, kto povoláva niektorých a požaduje zanechať všetko, otca, matku, polia... a nasledovať ho s nerozdeleným srdcom, alebo povoláva iných opustiť otca a matku a byť jedno v láske, po celý život len s jediným životným partnerom?

Toto je logika, ktorá nie je z tohto sveta, a preto je pre svet nepochopiteľná. Je to pôvodná logika Stvoriteľa, o ktorom evanjelista Ján napísal „Boh je láska“. A pre túto Božskú logiku máme nádej v

Božie

Milosrdenstvo.

„Ja sám som Láska, som Milosrdenstvo. Ani ten najväčší hriešnik, ktorý sa môjho súcitu dovoľáva, nebude potrestaný, ale mu v mojom ľudsky nepochopiteľnom a nekonečnom milosrdenstve odpustím.“

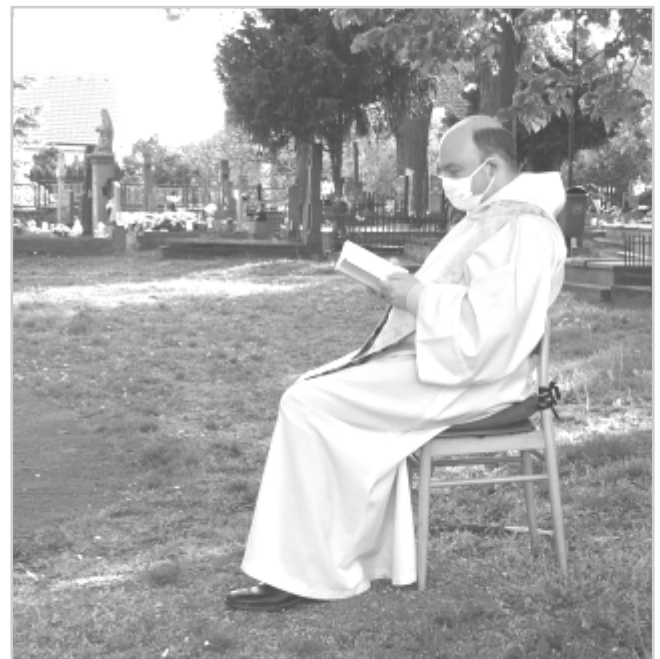

foto iš

Karanténa nám narušila zabehané zvyklosti. Kňazi svedovali veriacich pri kostoloch, tak ako aj v našej farnosti. Kto chcel a nepatril do rizikovej skupiny, mohol využiť duchovnú službu sviatosti zmierenia a prijať Eucharistiu. Sledovanie televíznych prenosov nám nemohlo celkom nahradiť svätú omšu. Zároveň sme si mohli rozšíriť obzor prostredníctvom roličných prenosov svätých omší, duchovných príhovorov, relácií. Duchovné sväté prijímanie sa stalo každodennou realitou. Mali sme možnosť zistiť, čo je pre nás dôležité a prečo vlastne stojíme o to, aby sme mohli prichádzať na svätú omšu alebo prijímať sviatosti. Našu tvorivosť v duchovnom živote sme mohli prehĺbiť v osobnej modlitbe, putovaní na miesta, kde vyjadrili svoju vieru už naši predkovia. Sú to predovšetkým mariánske miesta, napríklad Hilboča alebo Karmelská kaplnka, ale aj Kalvária a ďalšie miesta.

Na tému kňazstvo

V tomto čase, keď sa blížila kňazské vysviacky, ma zaujalo svedectvo pátra Jozefa Šuppa o ceste k vysviacke jeho spolubrata pátra Porubčana.

**PRIPRAVILA ELEONÓRA
ČURAJOVÁ**

TÚŽBA PO KŇAZSTVE (JOZEF ŠUPPA SJ)

Páter Jozef Porubčan o svojej túžbe po kňazstve píše: Cesta vlakom na moju vysviacku bola veľmi dramatická. Slúžil som v PTP-službe a nesníval o inom, len ako sa dostať k biskupovi. Potrebné odporúčanie som mal v ľavej topánke. Mohol som však iba čakať. A tu mi podporučík oznámil, že mi dáva dva dni voľna. To som potreboval. Dva dni mi stačili, aby som sa dostal z Nového Jičína do Rožňavy a bol vysvätený na kňaza. Sen sa mal splniť.

No v ten istý deň som vypadol z nákladnej plošiny auta a precitol až v nemocnici. Budem môcť cestovať? Boli moje prvé slová. Budeme radi, ak budete žiť, odpovedal lekár. Utrpel som ťažký otras mozgu. V nehybnej polohe na lôžku mi to v hlave len tak burácalo. Ale túžba stať sa kňazom bola rovnako silná ako túžba žiť. Biskup, ktorý by ma mohol vysvätiť, bol však ďaleko. To, čo som už mal na dosah ruky, sa odo mňa nedohľadne vzdialilo.

Bolo to veľké riziko, no zveril som sa rehoľnej sestre Silvii a ona dokázala, čo sa mi už zdalo nemožné. Aby mi

pomohla ku kňazstvu, vzala na seba zodpovednosť aj za môj život. Všetko vybavila, deň pred Štedrým dňom v roku 1950 som mohol cestovať. Takmer polomŕtvy som došiel do nemocnice, kde som mal byť v kaplnke vysvätený za kňaza. Nevedel som, na koho sa obrátiť. Všetko sa so mnou točilo, chcel som si ľahnúť. A tu zrazu oproti mne kráča môj rehoľný spolubrat Pavol Hnilica. To bol zázrak, záchrana! Lahni si sem, zaviedol ma do prázdnej izby, „a ja ti všetko zariadim. Ráno o pol siedmej sa staneš kňazom.“

Stalo sa. Bol to dobrý spolubrat. Zariadil mi vysviacku a rád ma sprevádzal cestou späť. Bolo už neskoro večer, vlak bol prázdny a sprievodca, aby si skrátil čas, prisadol si k nám. Kam idete, pýtal sa. Do nemocnice. Pacient? Áno. Teda načierno? Áno. Začalo mi byť nevoľno. Priznajte sa, zasmial sa podozrievavo, že je v tom žena? Žena? Pre čo iné by mladý muž načierno precestoval taký kus cesty? A to ešte na Štedrý deň!? Viete čo, odpovedal som, láska je preveľká, ale žena v tom nie je.

Nechápavo pokrčil plecami. Vlak spomaľoval a my sme sa chystali vystúpiť.

Krsty

19. 1. Melánia Pillárová
2. 2. Marína Mária Slováková
22. 2. Natália Michaela Švecová
22. 2. Samuel Cesnek

Sobáš

22. 2. Branislav Cesnek
a Michaela Švecová
(Dolná Krupá)

Pohreby

11. 1. Mária Šestáková
r. Fančovičová (1928)
21. 1. Emilián Demovič (1941)
22. 1. Štefan Kučera (1947)
5. 2. Hedviga Slivoňová
r. Janáčková (1938)
16. 2. Ignác Vajsábel (1935)
17. 2. Katarína Tóblová (1954)
5. 3. Jozef Novák (1936)
12. 3. Jozef Repa (1958)
12. 3. Kvetoslava Čížiková
r. Hajtmanková (1941)
21. 3. Jozef Kučera (1938)
6. 4. Jozef Prívvara (1931)
17. 4. Sylvia Mrázová
r. Radičová (1953)
2. 5. Rozália Volnerová
r. Steigerová (1926)
7. 5. Mária Špačinská
r. Blážová (1932)
12. 5. Stanislav Valo (1949)
13. 5. Filoména Belicová
r. Kučerová (1949)
22. 5. Emília Pastuchová
r. Weissová (1931)
1. 6. Miroslav Nídel (1932)

Velkonočná vigília. Loď kostla zostakla prázdna. Paškál symbolizujúci zmŕtvychvstaleho Krista sa i tak opäť rozhorlil.

(foto iš)

Dogma o Najsvätejšej Trojici a jedna zo šiestich hlavných pravd nám hovorí, že:

**V Bohu sú tri božské osoby:
Otec, Syn a Duch Svätý.**

Najsvätejšiu Trojicu slávime v nedeľu po Zoslaní Ducha Svätého. Tento sviatok nariadil sláviť v celej Cirkvi pápež Ján XXII. v roku 1334. Táto vieroučná pravda sa ukrýva aj v každom prežehnaní a v krátkej modlitbe Sláva Otcu.